

Marlen Visser

**VER
RADERLIJK
PATROON**

kluitman

1.

DINSDAG

Een doffe dreun. Ik kijk om. Mijn slaapkamerdeur staat op een kier voor het geval Sem roept. Dua Lipa klinkt in mijn oortjes. Ik zet het geluid zachter en luister. Niks.

Het zal dat ventje van hiernaast wel weer zijn. Als hij niet loopt te schreeuwen, smijt hij wel met deuren. Het is dat hij pas tien jaar is, anders zou je denken dat hij vet aan het puberen is. De muren tussen onze flats zijn zo dun, dat ik soms letterlijk kan verstaan welke benamingen hij allemaal voor zijn moeder heeft bedacht.

Ik zet het volume iets harder en kijk in de spiegel. Is die dikke eyeliner niet te opvallend voor een sollicitatiegesprek? Misschien scheelt het als ik voor de bruinroze lipstick kies in plaats van die rode. Aan de andere kant, ik moet zorgen dat ze me niet als een jonkie zien. Sowieso is het maar de vraag of ze bij het casino zitten te wachten op iemand die net achttien is en nul horeca-ervaring

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/W062201

Bisac YAF062000 / YAF058080 / YAF058160

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Marlen Visser

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marlenvisser.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

heeft. Het is al een wonder dat ze me hebben uitgenodigd. De reactietermijn van de vacature was eigenlijk al verlopen, maar ze hebben me er nog net tussen weten te proppen.

Ik stift mijn lippen alsnog rood en sta op.

Achter in mijn kast staan de pumps die ik op een schoolfeest had gedragen en die ik na tien minuten alweer uit had gedaan. De rest van de avond liep ik de gaten in mijn panty, maar alles beter dan die afgeknelde tenen. Even twijfel ik, maar dan pak ik ze. Ik hoef niet te dansen tijdens mijn sollicitatiegesprek, lijkt me.

Ik check mijn mobiel. Shit, het is drie uur geweest. Godzijdank heb ik Sem al geholpen met plassen. Dat kost altijd veel tijd. Hij kan weliswaar een of twee stappen lopen, maar ik moet hem goed ondersteunen en het is zwaar om hem daarna weer in zijn rolstoel te helpen. Alleen nog wat te drinken voor hem klaarzetten. Dat laatste uurtje totdat mama thuiskomt, redt hij zich wel. Mag ook wel, met zijn veertien jaar.

Met mijn pumps in mijn hand loop ik de gang in, waar ik mijn voeten er met moeite in wring. Ik kom overeind en werp een blik in de lange spiegel. Het groene zomerjurkje dat ik pas één keer heb gedragen staat best goed. Ik pak mijn colbert van de kapstok en trek het aan.

‘Hoi, ik ben Luca,’ zeg ik, terwijl ik een denkbeeldige hand schud. *My god*, die lach is echt dom. Ik moet serieus zorgen dat ik een beetje normaal overkom. In het casino hebben ze niks aan een giechelend meisje en ik ben tenslotte volwassen. ‘Gedraag je

dan ook zo, Luca, anders verkloot je het bij voorbaat.’ Ik maak een kotsbeweging naar mijn spiegelbeeld.

‘Ik moet gaan, Sem!’ Ik zwaai de deur van de woonkamer open en dan zie ik hem.

Mijn broertje ligt op zijn buik op de grond, met zijn hoofd opzij gedraaid. Zijn ogen zijn zo ver weggedraaid dat ik alleen maar oogwit zie. Uit zijn mond komt een mengsel van bloed en spuug. Zijn armen en benen maken schokkende bewegingen, mijn eigen voeten blijven aan de drempel plakken. Een meter naar rechts staat zijn rolstoel.

‘Sem! What the fuck.’ Ik kom in beweging, laat me op mijn knieën vallen en grijp zijn bovenarm vast. Mijn andere hand leg ik op zijn voorhoofd. ‘Sem, zeg iets.’ Mijn stem schiet de hoogte in.

Hij reageert niet. Het enige wat ik hoor, is een rochelend geluid uit zijn keel. Komt dat door dat bloed? Hoelang ligt hij hier al? O nee, dat was dus die dreun! Ik krijg het warm en er ontsnapt een snik uit mijn mond. Stikt hij? Ligt hij hier dood te gaan?

Ik grijp in de zak van mijn colbert naar mijn mobiel, tik 112 in en zet hem op luidspreker. Sem schokt nog steeds en ademt raar.

‘Goedemiddag, alarmcentrale. Wat hebt u nodig, politie, brandweer of ambulance?’

‘Ambulance, snel alstublieft, er is iets vreselijk mis met mijn broertje!’

‘Blijf aan de lijn, ik zet de melding door. Niet ophangen.’

Stilte. Mijn hand trilt.

‘Goedemiddag, wat is er aan de hand?’

‘Mijn broertje, hij spuugt bloed en zijn lijf schokt. Dit gaat helemaal fout!’

‘Wat is je adres?’

Ik noem straat, huisnummer en plaats. ‘Schiet op, alstublieft!’

‘Kun je contact met hem maken?’

Ik schud ‘nee’ en kan mijn tranen niet langer tegenhouden.

2.

Ik zit op een harde plastic stoel in een witte kamer die verder leeg is. Voor de zoveelste keer open ik TikTok. Ik bekijk een kattenfilmpje, en nog een, maar klik het dan weer weg.

Sem is niet dood. Hij ligt in de behandelkamer hiernaast. Volgens de ambulancemensen had hij een zware epileptische aanval. Niet dodelijk, maar wel risicovol. Daarom besloten ze om hem mee te nemen voor verder onderzoek. Natuurlijk ging ik mee. Ik kon mijn broertje toch niet alleen laten gaan?

Nadat we de straat uit waren gereden, gingen de sirenes en het zwaailicht aan. Het had me altijd cool geleken om een keer mee te mogen met een ambulance, maar dit was niet wat ik bedoelde.

Onderweg belde ik mama, maar ik kreeg haar niet te pakken. Ze belde terug toen we al bijna bij het ziekenhuis waren.

Ook al had de verpleegkundige gezegd dat Sem er wel weer bovenop zou komen, toch maakte ik me zorgen. En daarbij voelde

het als falen. Ik had meteen moeten checken toen ik die dreun hoorde.

Volgens de ambulancebroeder had mijn broertje geen bloed uit zijn longen gespuugd, maar had hij met zijn tanden zijn tong stukgebeten, doordat zijn kaken tijdens de aanval op elkaar klemden.

‘Een tong bloedt snel en veel, maar geneest ook zo weer,’ had hij gezegd.

Ik drukte mijn eigen tanden hard in mijn tong, totdat het zo’n pijn deed dat ik niet verder durfde te gaan. Straks beet ik er echt een stuk vanaf.

Nu ik weet dat Sem in goede handen is, verdwijnt mijn bezorgdheid langzaam. Wat ook helpt, is dat hij net voor het onderzoek zijn hand opstak en glimlachte zoals alleen hij dat kan.

Toch voel ik me niet echt ontspannen. Er iets anders in de plaats gekomen van mijn bezorgdheid. Ik merk dat ik geïrriteerd ben, al voel ik me daar direct weer schuldig over. Ik heb mijn sollicitatiegesprek gemist en dit was mijn enige kans. Alle gesprekken vonden vanmiddag plaats.

Voor de derde keer bel ik het nummer van de manager, maar die neemt nog steeds niet op. Logisch, die is natuurlijk alweer met de volgende kandidaat in gesprek.

Mijn blik gaat naar mijn voeten. De pumps knellen. Ik wurm mijn tenen achter de hiel van mijn voet en schop mijn rechterpomp uit. Twee meter verder blijft hij liggen.

Net als ik probeer de andere pomp uit te doen, hoor ik het geluid van tikkende hakken op het zeil. Ik sta op, op een blote voet en een schoen, en strompel naar de gang.

Een smalle gestalte komt mijn kant op. Donkere krullen wippen op en neer op het ritme van haar snelle stappen. Mama!

Heel even ben ik blij als een meisje van vijf dat haar moeder weer ziet na een lange schooldag. Mama heeft tranen in haar ogen en valt me in de armen.

‘Ach Luca toch, ik ben me kapot geschrokken. Jij vast ook. Dat hij dit er nu ook nog bij moest krijgen. Waar is hij?’ Nog voordat ik me tegen haar aan heb kunnen vlijen, laat ze me alweer los en loopt door.

‘Tweede deur rechts.’ Mijn hand maakt een flauwe beweging naar voren, maar mama heeft de deur al opengetrokken en stapt naar binnen. Ik blijf staan, met mijn armen langs mijn lijf. Een paar seconden. Dan duw ik met mijn tenen mijn andere pomp uit en schop hem keihard tegen de muur.

3.

WOENSDAG

‘Hey, maat!’ Ik loop de keuken in, waar Sem aan tafel zit. Met zijn verkrampte handen pakt hij zijn beker vast en slurpt de inhoud naar binnen. ‘Blijf je vandaag wel in je stoel zitten?’

Sem lacht met een flinke uithaal. Ik noem het altijd zijn paardenlach en als ik dat zeg, giert hij nog harder.

‘Het is maar goed dat ik per ambulance werd afgevoerd, want zo’n excuus moesten ze wel geloven bij het casino,’ zegt hij met een grijns op zijn gezicht.

Ik schiet in de lach. ‘Als jij niet was afgevoerd, was ik sowieso op tijd geweest voor mijn sollicitatie, slimmerd.’

Ik neem snel een hapje van mijn krentenbol, waarbij ik probeer om mijn gestifte lippen niet te raken. Een gevoel van opwinding borrelt in mijn buik. Ik ben zo blij dat ik straks toch op gesprek mag.

Gisteren rond half zes belde Tjeerd, de manager van het casino, terug. Hij had alle begrip voor de situatie. Op dat moment waren

we nog in het ziekenhuis en stonden we op het punt om naar huis te gaan. Sem was onderzocht en hoefde niet te blijven. Wel moet hij terugkomen voor verdere onderzoeken. En hij krijgt medicijnen om te voorkomen dat hij binnenkort weer ligt te stuiptrekken. Zelf weet hij er niks meer van. Het enige wat hem eraan herinnert, is zijn kapotte tong.

‘Ik ga!’ roep ik bij de voordeur.

‘Succes!’ klinkt het uit de woonkamer. Mama is vandaag thuisgebleven van haar werk. Normaal gaat Sem elke dag naar een speciale school, maar dat vond ze te snel na wat er is gebeurd.

In mijn hoofd dringt zich de vraag op waarom mama niet ook standaard op dinsdagmiddag thuis kan zijn. Eerlijk gezegd ben ik er onderhand klaar mee om elke dinsdag beschikbaar te moeten zijn voor Sem. Los van alle andere keren dat ze mijn hulp inschakelt.

Toch zeg ik het niet. Mama staat er alleen voor en Sem kan er überhaupt niks aan doen.

Daarbij ben ik allang blij dat ze mijn werktijden bij het casino nu wel oké vindt. Daar begon ze meteen over toen ik de vacature aan haar liet zien.

‘Maar wat nu als je tot laat moet werken? Hoe kom je dan thuis? Je gaat toch niet in je eentje over straat?’

Ik herinnerde haar eraan dat ik achttien ben en dat we in een dorp van niks wonen. Het casino ligt net buiten de bebouwde kom. Het is om precies te zijn acht minuten fietsen, over een doorgaande weg die altijd druk is en goed verlicht is.

Toen zweeg ze. Een tactiek die ze vaker toepast als ze het ergens niet mee eens is.

In de gang twijfel ik even, maar pak dan toch mijn zwarte suède gympen in plaats van die martelpumps.

Als ik door de schuifdeuren over het rode tapijt loop, voel ik dat mijn handpalmen vochtig zijn. De hal waar ik doorheen loop is breed. Aan de rechterkant staan pilaren met grote bloemstukken erop. Aan het eind van de gang zie ik gesloten, dubbele deuren.

Het is voor het eerst dat ik in een casino ben. Verboden terrein voor onder de achttien en dus voor mij ook pas sinds drie weken legaal. Dit vakantiebaantje, dat ik op Instagram zag langskomen, leek me meteen al vet. Achter de bar staan, drankjes rondbrengen en pas 's middags beginnen. Ik kan me bijna niet voorstellen dat ze me hier zouden willen hebben.

Een vrouw van in de veertig komt naar me toe lopen. Strakke kokerrok, nette blouse, hoge hakken. Ik voel me ineens superlomp op mijn gympen en kijk haar recht aan, in de hoop dat haar ogen niet naar mijn voeten gaan.

‘Luca! Toch?’ Ze maakt een wenkend gebaar en draait zich om voordat ik kan antwoorden.

‘Klopt,’ zeg ik en ik volg haar naar een kantoortje aan de rechterkant.

Vanachter de dubbele deuren klinkt geroezemoes. Dat moet de speelhal zijn.

4.

‘Ik doe het gesprek. Tjeerd moest onverwacht de deur uit,’ zegt de vrouw, die zich net heeft voorgesteld als Manon. Ze kijkt nogal serieus. ‘Ik heb weinig tijd, dus ik begin maar meteen. Zoals je hebt kunnen lezen, hebben we extra krachten nodig in de zomerperiode. Per 1 september stopt dat, maar dan kun je eventueel op invalbasis blijven werken.’

‘Ik ben de hele zomer beschikbaar,’ zeg ik. ‘Mijn studie verpleegkunde start begin september, dus dat past perfect.’

Manon tikt iets in op haar tablet. ‘Je hebt kunnen lezen wat het takenpakket is,’ vervolgt ze. ‘Heb je eerder in de horeca gewerkt? Dat kon ik niet opmaken uit je mail.’

‘Nee, dat niet, maar ik heb wel eens geserveerd op een familiefeestje.’

Manon knikt bedachtzaam. Mijn antwoord echoot in mijn hoofd en klinkt ineens ontzettend knullig. Ik ga verzitten.

‘Dat is niet veel. Aan de andere kant, het is belangrijker dat je je staande weet te houden in soms hectische situaties. Dat geldt vooral voor de croupiers, maar ook voor het bedienend personeel. De meeste gasten komen hier voor hun plezier, maar er zit af en toe iemand tussen die maar moeilijk tegen zijn of haar verlies kan. Stel dat zo iemand doordraait, wat doe je dan?’

Ik denk na. Ik heb op de website gelezen dat er altijd beveiliging aanwezig is. ‘Ik zou rustig blijven en begrip tonen,’ zeg ik. ‘En meteen de beveiliging inseeinen, al dan niet via een collega.’

‘Oké,’ zegt Manon. ‘En wat als het een opgefokte kerel is, die volhoudt dat hij geen boodschap heeft aan wat jij zegt?’

Ik denk aan Sem, die af en toe uit frustratie het bloed onder je nagels vandaan kan halen, waardoor ik mijn geduld verlies.

‘Dan zou ik zo’n man het liefst de waarheid zeggen.’ Het is eruit voordat ik er erg in heb. ‘Maar dan blijf ik toch rustig om escalatie te voorkomen,’ zeg ik er snel achteraan.

Manon knikt en noteert iets op haar tablet. Haar ogen gaan naar het plafond, alsof de volgende vraag daar genoteerd staat. Ik voel me steeds ongemakkelijker worden.

‘Eigenlijk weet ik wel genoeg,’ zegt ze na een lange stilte. ‘Ik moet zo naar een vergadering. Vanmiddag overleg ik met Tjeerd en uiterlijk morgen hoor je van hem.’

Ze staat op en opent de deur van de kamer. ‘Je weet de weg, hè?’

Ik had vooraf gehoopt dat ik om een hoekje mocht kijken bij het casino, maar dat durf ik nu niet meer te vragen. Het feit dat

Manon me na zo’n kort gesprek min of meer de deur uit zet, is een slecht teken.

Buiten haal ik mijn fiets van het slot, hang mijn colbert over het stuur en stap op. Ondanks de warmte trap ik flink door; weg van de plek waar ik toch nooit zal gaan werken. De synthetische stof van mijn jurk plakt aan mijn dijen.

Zie je wel? Als mama gisteren thuis was geweest, had ik gewoon naar het gesprek met Tjeerd kunnen gaan en was het misschien anders gelopen. Aan de telefoon klonk hij in elk geval een stuk aardiger dan die koele kikker van een Manon.

Mijn rechterkuit raakt bij elke trapbeweging mijn fietstas, die normaal gesproken gevuld is met een lading kranten. Daar ben ik voorlopig dus ook nog niet vanaf. Kutzooi.

5.

DONDERDAG

Ik loop net de AH binnen als mijn mobiel gaat. Een onbekend 06-nummer.

‘Met Luca,’ zeg ik.

‘Ha die Luca, met Tjeerd van het casino.’ Tjeerds stem klinkt vriendelijk, net als de vorige keer dat ik hem aan de telefoon had. Even ben ik in verwarring, maar meteen daarna bedenk ik me dat hij gewoon aardig doet omdat hij met me te doen heeft: eerst moest ik met mijn broertje naar het ziekenhuis en nu word ik ook nog eens afgewezen voor mijn droombaan.

‘Ik heb goed nieuws voor je. We willen je graag bij ons team hebben.’

‘Hè?’ Ik weet niet wat ik hoor. ‘Eh, sorry, ik...’

Tjeerd grinnikt. ‘Dat verrast je zo te horen. Maar je hebt Manon in slechts een paar zinnen weten te overtuigen dat je je mannetje kunt staan. En als je in staat bent om Manon te overtuigen,

dan kun je iedereen aan. Ze is behoorlijk kritisch, maar heeft veel mensenkennis. Wat daarbij meespeelt, is dat je net achttien bent. Budgettechnisch is dat een voordeel.’

Van binnen juich ik. ‘Wat leuk, wat fijn. Dank je wel, Tjeerd. Jemig, ik ben zo ontzettend blij!’

‘Goed om te horen. Kun je maandag om één uur aanwezig zijn? Dan kun je kleding passen en gaan we starten met inwerken.’

Thuis ren ik de woonkamer in, waar Sem voor de tv zit. Ik omhels hem van achter. ‘Ik heb een baan, Semmie. Ik ben aangenomen! Ik ga gewoon in een fucking casino werken.’

Sem draait zijn rolstoel een halve slag en kijkt verrukt. ‘Zooo... Dan word je zeker miljonair?’

‘Tuurlijk, ze betalen me uit in fiches en ik win aan elke roulette-tafel.’

Ik houd van Sems humor. Anderen denken vaak dat hij zwak-begaafd is, omdat hij moeilijk te verstaan is. Maar in zijn koppie zit alles goed.

‘Wat zeg je nou? Ben je aangenomen?’ Mama komt vanuit de keuken de woonkamer in lopen met in haar ene hand een servet en in haar andere hand een bord met een tosti, Sems lievelingssnack.

‘Ja, bizar, hè? Nu kan ik eindelijk mijn krantenwijk aan de kant gooien.’

‘Zou je die wel meteen opgeven? Het is toch een tijdelijk baantje, bij dat casino?’ Mama kijkt bedenkelijk.

‘Klopt, maar na de zomer kan ik invalwerk blijven doen.’

‘Nou, ik weet niet of je er moet blijven hangen, Luca. Als vakantiebaantje, oké, maar zo’n casino is toch een aparte wereld. Straks ga je dat gokken zelf nog leuk vinden, met alle gevolgen van dien.’

Mijn blijdschap is van het ene op het andere moment getemperd. ‘Ga je nu weer bezorgd doen? Dit gesprek hebben we toch al gehad en toen was het goed.’ Mijn stem lijkt een eigen leven te leiden. ‘Wees blij dat ik niet de hele zomer op de bank hang.’

Mama reageert niet. In plaats daarvan zet ze het bord op het tafelblad van Sems rolstoel. ‘Kijk jongen, met kaas en salami.’

Ik wil nog iets zeggen, maar bijt op mijn lip. Ik wil geen scène schoppen waar Sem bij is. Ik weet ook niet goed waarom ik ineens zo tegen haar uitval. Maar wat ik nog minder begrijp, is waarom ze me gisteren nog succes wenste met mijn sollicitatie en me nu weer probeert te overtuigen van de nadelen van mijn nieuwe baan. Had ze soms verwacht dat ik toch niet zou worden aangenomen?

‘Bedankt voor het verzieken van mijn goeie humeur,’ mompelt ik zo zacht dat niemand het kan verstaan en ik loop de gang in naar mijn kamer, de enige plek in huis waar niemand aan mijn hoofd zeurt.

Ik laat me op mijn bed zakken en gooi mijn nieuwtje in de vriendinnen-app. Charly en Kirsten reageren vrijwel direct, maar hun dansende gifjes en stickers toveren niet meer dan een flauwe glimlach op mijn gezicht.

6.

DONDERDAG

Mijn eerste werkweek zit er alweer bijna op. Ongelooflijk hoe snel het is gegaan. Maandag heeft Tjeerd me wegwijs gemaakt achter de bar en heeft hij me uitgelegd hoe het koffieapparaat werkt. Dat was niet heel ingewikkeld. Het serveren is misschien nog wel het lastigst. Ik had niet verwacht dat een dienblad met meer dan tien drankjes erop zo zwaar zou zijn.

Ik ben elke avond sowieso gesloopt. Ik ben het niet gewend om zo lang te staan. Nu alleen nog even de bar schoonmaken.

‘Hé Luca, ga je zo mee naar Jessica? Iets drinken?’ Ricardo staat ineens naast me. Ik heb vandaag voor het eerst met hem gewerkt. De andere dagen met Kishan en Jessica. Ze werken hier alle drie al een paar jaar. Jessica en Ricardo wonen op zichzelf en Kishan is net verhuisd naar een antikraakwoning. Ik weet niet hoe oud ze zijn en dat heb ik ze ook niet gevraagd, omdat ik niet zo’n zin heb om vervolgens te moeten zeggen dat ik net achttien ben.

‘Nou, ga je mee? Kishan komt toch ook, Jes?’

Jessica knikt.

‘Waar eh... waar woon je?’ vraag ik.

‘Drie straten verderop,’ zegt Jessica.

Ik denk razendsnel na. Het is al half twee. In het weekend heeft mama er nooit problemen mee als ik ga stappen met de meiden. We zitten altijd in de enige leuke kroeg in dit dorp en meestal zijn we rond twee, drie uur thuis. Maar het is donderdag. Mama moet morgen werken. Aan de andere kant, die slaapt al lang.

‘Is goed, maar ik blijf niet te lang. Ben kapot.’ Onmiddellijk heb ik spijt van die laatste opmerking. Alsof ik niks gewend ben.

Maar Ricardo zegt alleen maar ‘Top’ en loopt naar de personeelsruimte. Ik pak mijn mobiel vanachter de bar en typ een kort berichtje.

Ben nog even iets drinken bij een collega
thuis. Slaap maar gewoon verder.
Ik fiets samen met iemand terug.

Ik wacht een paar seconden, maar de vinkjes worden niet blauw. Dan zet ik mijn mobiel op stil.

Jessica’s appartement is klein, maar knus. Ze woont op tweehoog en in haar woonkamer is alleen plek voor een krappe tweezitsbank, een salontafel en een kleine tv. Die staat op een witte houten

krat. Een oude boekenkast van zeker twee meter breed scheidt het woongedeelte van de geïmproviseerde slaapkamer.

Ricardo ploft op de bank neer en Jessica loopt het halfopen minikeukentje in waar ze de koelkast opentrekt.

‘Apple Bandit, wijn of een wodka-cola? Of gewoon cola?’

Ik blijf staan tussen de keuken en de woonkamer. De enige plek die vrij is, is naast Ricardo op de bank. ‘Doe maar een Apple Bandit,’ zeg ik.

Jessica pakt het flesje met het rode etiket uit de koelkast en schenkt voor zichzelf en Ricardo een wodka-cola in.

‘Ga zitten,’ zegt ze, terwijl ze naar de bank wijst.

‘En jij dan?’ vraag ik. ‘En Kishan komt toch ook?’

Jessica lacht en pakt een minuscuul krukje uit de slaapkamer dat ze naast de salontafel zet. Als ze gaat zitten, verdwijnt het complete krukje onder haar kont. ‘Kishan pakt wel een kussen.’

Ricardo zit breeduit en doet geen moeite om op te schuiven. Zijn linkerarm ligt over een groot deel van de leuning. Ik loop naar de bank en ga zitten zonder de leuning te raken.

Tien minuten later is Kishan er ook. Jessica heeft een tweede drankje ingeschonken en ik voel me meer op mijn gemak.

Ik heb nooit een grote vriendengroep gehad. Charly ken ik al sinds de brugklas en Kirsten sloot zich in het tweede jaar bij ons aan. We doen eigenlijk alles met z’n drieën, maar bijna nooit bij ons thuis. Mama is snel moe, wat ik wel snap. Ze doet sinds mijn

achtste alles in haar eentje. Ze is kostwinner en mantelzorger tegelijk en nu is ze ook nog eens in een 'moeilijke leeftijd', zoals ze dat zelf noemt. Het woord 'overgang' vindt ze vreselijk en ik vind het mogelijk nog erger, omdat het klinkt alsof ze nu echt oud wordt.

'Bizar dat iemand om tien uur 's ochtends al zo doorgesnoeven is,' zegt Kishan. 'De pupillen van die vent waren twee keer zo groot als normaal. En dan die grote bek van hem, hij fokte me compleet op. Op zulke momenten zou ik willen dat ik uitsmijter was en ik hem buiten even flink kon kietelen.'

Jessica heeft een nieuwe Apple Bandit in mijn handen geduwd. Inmiddels heb ik mijn rug tegen de leuning van de bank laten zakken, waardoor Ricardo's arm mijn nek licht raakt. Het voelt niet onprettig.

'De *excitement* vindt altijd net plaats als ik niet werk,' zegt hij.

'Toch is het triest,' zegt Jessica. 'Er zit altijd een verhaal achter. Hoe oud was die gast?'

'Zeker veertig. Hij had het erover dat hij twee kinderen had en dat ik daarom respect voor hem moest hebben. Die is gek.'

'Dat bedoel ik,' zegt Jessica. 'Iemand die kinderen heeft en desondanks snuift en gokt, die heeft een geschiedenis en heeft eigenlijk gewoon hulp nodig.'

'Fuck him, hij is het niet waard om vader te zijn,' zegt Kishan.

Ricardo zwijgt.

'Achter elke voordeur kan zich een probleem verschuilen dat

onzichtbaar is voor anderen,' zeg ik en op hetzelfde moment hoor ik hoe wijsneuzig dat klinkt. Het is wat mijn moeder altijd zegt en waarmee ze vooral onze eigen situatie bedoelt.

'Precies,' zegt Jessica en ze kijkt Kishan veelbetekenend aan. Ik voel me gesteund door haar reactie.

Ricardo pakt zijn glas van de tafel en slaat het in één keer achterover. 'Doe er nog maar een, Jes.'

We praten verder over de pech die iemand in zijn leven kan hebben en of het je wel of niet te verwijten is als je door een traumatische jeugd op het verkeerde pad belandt. We werpen nieuwe dilemma's op en ik vertel over Sem, die ook niet heeft gevraagd om zijn handicap.

Alle drie reageren ze gelukkig normaal. Ik heb een hekel aan die medelijdende blikken als ik het deel met iemand die ik niet goed ken.

Kishan scrolt door zijn mobiel. Hij heeft het ding nog niet losgelaten sinds hij er is. Ik heb de mijne op tafel gelegd. Ik wil er niet op kijken. Stel dat mama heeft geappt, dan zit ik hier niet lekker meer. En ik wil net als de rest een volwassen leven kunnen leiden.

'Jongens, Perry is in de buurt. Ik bestel een paar tanks, oké? Luca en ik hoeven pas om vijf uur te beginnen. En jullie zijn toch vrij morgen?'

Een fractie van een seconde vraag ik me af wat Kishan bedoelt, maar dan weet ik het. Gaan ze echt lachgas bestellen? Daar zijn ze toch veel te oud voor? Inmiddels weet ik dat Jessica 24 is, Kishan 25

en Ricardo 22. Toen ze me vroegen hoe oud ik was, zei ik met een knipoog: ‘Oud genoeg om in een casino te mogen werken.’ Daar moesten ze om lachen en vervolgens vroegen ze niet verder.

‘Doe maar twee van twee kilo,’ zegt Jessica. ‘De vorige keer was too much. Doe je eigenlijk mee, Luca?’

Ik denk aan die paar keer dat Charly en ik, samen met haar buurjongen Kai, met een slagroomsput, patronen en een paar ballonnen onder het afdakje op het schoolplein stonden. We waren veertien. Ik vond er niet veel aan. Na drie ballonnetjes hield ik het voor gezien. De breezers die Kai had meegenomen vond ik veel lekkerder.

‘Luca?’ vraagt Kishan.

‘Nee, dank je. Ik ga zo naar huis. Ik moet morgenochtend bij Sem blijven totdat zijn taxi komt.’

Mijn collega’s reageren begripvol.

Ik check nu wel mijn mobiel, die aangeeft dat het kwart over drie is en waarop gelukkig nog steeds geen blauwe vinkjes te zien zijn.

‘Moet ik je thuisbrengen, Luca?’ vraagt Kishan.

‘Welnee, het is nog geen tien minuten fietsen,’ zeg ik.

Even later fiets ik over de goed verlichte, maar doodstille doorgaande weg. Ik neurie hardop. De vijf Apple Bandits die ik naar binnen heb gewerkt, geven me vleugels. Ik heb superleuke collega’s en misschien word ik ook wel onderdeel van hun vriendengroep.

Zo noemde Jessica hen en ze keek mij ook aan.

Thuis steek ik zo zachtjes mogelijk de sleutel in het slot. Ondanks mijn blijge gevoel ben ik ineens doodmoe en een beetje dizzy. Het enige wat ik wil, is op bed neervallen en mijn ogen dichtdoen.

Ik heb de voordeur nog niet dichtgeduwd, of ik hoor de deur van mama’s slaapkamer opengaan.

‘Ik vind dit niet normaal, Luca. Het is verdomme half vier.’ Mama staat in de deuropening met alleen een slip en een hemdje aan.

‘Jemig mam, doe niet zo moeilijk. Ik heb je toch geappt en we hadden gewoon een gezellige avond.’

‘Je praat met een dubbele tong. Heb je gedronken?’

‘Een paar drankjes. Ik ben achttien, weet je nog?’

‘Maar het is donderdag. Je denkt er totaal niet aan dat ik morgen vroeg op moet en toch al zo slecht slaap.’

‘O, dus het draait alleen maar om jou?’ Het is eruit voordat ik er erg in heb.

‘Dat vind ik een rotopmerking, Luca. Je weet dat ik alles voor jullie doe. Maar wat ik erger vind: ik zag je door het keukenraam al van ver aankomen en je was helemaal niet samen met iemand. Je appte dat je niet alleen zou fietsen. Je moet niet tegen me liegen over zoiets belangrijks als veiligheid.’